

KAPITOLA 2

NAURÁTILBE

Ve dveřích se obezřetně rozhlížela jakási postava, pak vešla dovnitř. Ten zápach přehlušoval všechno, pod ním však Oliver rozpoznal jakousi slabou charakteristiku: byl to muž a určitým způsobem nepochybně mrtvý. Byl vysoký, útlý, na sobě měl dlouhý kabát a černou mikinu s kapucou přetaženou přes hlavu. Opatrně obcházel bezednou díru přímo přede dveřmi, protože zjevně nepoznal, že to je vlastně jen architektonický trik, který má vyděsit nešťastné lidi. Ve skutečnosti byla hluboká jen stopu.

Postava díru obešla a došourala se k vaně. Klekla si před ni a začala si drhnout ruce. Oliver viděl dlouhé, špinavé nehty, a hnědá voda ve vaně nijak nepomáhala. Postava na nehty pohlédla a vzdychla. Ten zvuk byl jednoznačně smutný.

Návštěvník si ještě chvilku drhnul ruce, pak zoufale plácl do vody. Prudce se odvrátil od vany a po kole-

nou se došoupal ke zdi. Tam si sedl na hromadu plesnivých hadrů, natáhl dlouhé nohy a pak začal šátrat v kabátě.

Oliver přelezl po stropě nad něj, aby lépe viděl. Rozpoznal pach ze schodiště. Co dělal tenhle tvor v jeho domě? Příchozí teď vytáhl cosi z kabátu. Oliver uviděl, že je to veverka. Jídlo, usoudil, ale postava pouze zírala na neživá černá očka zvířátka. Oliverovi se zazdalo, že dokonce slyší začichání.

Další šátrání v kabátě a teď se objevil matný záblesk kovu, známý závan pižma – to byl Sebastianův holicí strojek. Při tom, co se postava pokoušela udělat pak, se Oliverův nos nakrčil soucitem. Zdálo se, že návštěvník se pokouší zvířátko stáhnout, ale holicí strojek na kůži a srst nestačil. Nešlo to nijak dobře. Po chvíli příchozí nešťastně zasténal a zahodil strojek na druhou stranu místnosti, kde se odkutálel do stínů.

„Sakra!“ zavrčel návštěvník a zahodil i veverka. Znovu se začal hrabat v kabátě a tentokrát vytáhl sáček předmětů velkých jako tenisový míček. Jeden z nich vylovil. Oliver poznal hlavičky příšerek gila, které zmizely z jejich ledničky. Následovalo třaskavé křupnutí, když postava rozbila lebku, aby mohla vybrat vnitřek. Odhodila lebku stranou, nacpala sáček zpátky do ka-

bátu, pak se v něm začala hrabat znovu. Oliver si říkal, co vytáhne jako další –

A pak to uviděl.

V návštěvníkově špinavé ruce plné skvrn byl pomáčkáný kus novin. Oliver ho poznal, protože to byl onen utajovaný předmět, který postrádal on sám: pečlivě vystřížený novinový článek, ne ten o jeho únosu, který mu dala Emalie. Tenhle byl novější.

„To je moje,“ sykl Oliver temnotou.

„Kdo –“ Postava vzhledla, uviděla Olivera – jejich oči se setkaly a Oliver nemohl uvěřit tomu, co viděl.

„Deane!“

Dean na okamžik vypadal, jako by se chtěl dát na útěk, ale pak zachraptěl: „Olivere.“

Oliver se spustil na podlahu. „Ahoj.“ Ze všech sil se snažil o úsměv, na svůj hněv zapomněl. „To je dobrý.“

Dean se na něj zaraženě díval, pak pohlédl dolů na své ruce, na onu skvrnitou, sinalou a fialovou kůži, na špinavé dlouhé nehty. Když promluvil, byl to sotva šepot: „Co se to se mnou stalo?“

„Jsem si dost jistý, že je z tebe zombie,“ odpověděl Oliver.

„Zombie,“ opakoval Dean a téměř se zasmál. „Hm. Takže jsem vážně pořád ještě mrtvý?“

„Jo,“ ujistil ho Oliver, „vlastně nemrtvým. Víš, mrtvý, ale – ne.“

Dean si vzdychl. „Já to věděl.“

Oliver přemýšlel, co říct. Dean nemluvil příliš nadšeně. Oliver uvažoval, že by poukázal na to, že ve skutečnosti je to o něco lepší než být jenom mrtvý. Jenže co když se Deanovi stýská po tom, že není naživu? Oliver to svým způsobem nebyl schopný posoudit.

„Pojď,“ řekl Oliver a poplácal Deana po rameni. „Vypadněme odsud.“

„Dobře.“

Protáhli se dveřmi ven na Soumračnou ulici.

„Jak dlouho už jsi zpátky?“ zeptal se Oliver.

„Asi tak dva týdny, řekl bych,“ zamumlal Dean s hlavou skloněnou.

„Máš teď určité nadpřirozené schopnosti,“ informoval ho Oliver ve snaze ho rozveselit. „Nejspíš dovedeš dál doskočit a tak.“ Za onu krátkou dobu, po níž Oliver žijícího Deana znal, mu připadal jako spíše smůlovaté dítě. Neměl příliš dobrou koordinaci, svým způsobem se všeho bál – možná pro něj bude lepší, když bude zombie.

„Asi jo,“ zabručel Dean.

„A zombie mají ještě další úžasné schopnosti,“ dodal Oliver. „Ehm... nezraní tě oheň a nikdy nezemřeš –“

„To se mi právě stalo.“

„No, správně... Víš, jak to myslím. Zombie jsou věčnější než upíři.“ Zde se Oliver zarazil a rozhodl se, že se nezmíní o tom, že zombie se dají snadno zničit tím, že se jim usekne hlava nebo že se hodí do kádě se solí, ani na znepokojivější fakt, že vzhledem k všemu tomu rozkladu kůže a bakteriálním problémům, jež zombie obvykle mají, končí ti starší jako pouhé kostry.

Šli dolů z kopce temnými ulicemi bičovanými deštěm, dokud nedošli ke kanálu. Seděli na trávě na okraji černé vody, nad nimi se klenul vysoký most. Venku na vodě kolem nich proplula dlouhá plachetnice osvětlená šňůrami zlatých světel. Na palubě se rozpustily bavily a smály teplé siluety.

„Jak jsem zemřel?“ zeptal se tiše Dean zírající do prázdna.

„Ty si to... nepamatuješ?“ zeptal se Oliver zkusmo.

„Vlastně ne.“ Dean sraštil obočí. „Vzpomínám si, že jsme byli ve škole. Ty jsi tam podle mě byl taky, po zkoušce sboru? Něco se stalo... Pak mám už jenom temno, dokud jsem se neprobudil v –“ ztišil hlas. „V rakvi.“

Oliver proti své vůli pocítil vlnu úlevy. Pravda o tom, jak Dean zemřel, byla dosud tajemstvím, ale Dean si

na rozdíl od Emalie alespoň nemyslel, že ho zabil Oliver. A Oliver na tom nehodlal nic měnit. „Zabil tě upír,“ prohlásil Oliver opatrně. „Můj bratr nebo některý z jeho kamarádů, tím jsem si dost jistý... Mě v tom zmatku omráčili. Já – já přesně nevím, jak se to stalo,“ zakončil Oliver. *Dobrá práce*, pomyslel si temně. *Podářilo se ti nelhat.*

„Hm,“ reagoval Dean.

Oliver doufal, že se nezeptá, *proč* ho zabili. To by byla delší oklika kolem pravdy, nebo by snad Oliver řekl pouze: *Zabili tě kvůli mně?*

Dean se našťestí nezeptal. „Musel jsem se ven prokopat,“ zamumlal a znovu se podíval na ruce. „Nemůžu se té špíny zbavit.“

Olivera to udivilo. Upíří děti se nemusely prokopávat z hrobů, protože se rodily v laboratořích. Upíří, kteří byli zplozeni, museli, ale Phlox a Sebastian nejspíš pohřbili Olivera jenom někde provizorně, možná dokonce i v domě, protože byl tak malý. Upír by však přesto nikdy nemluvil o něčem takovém tak znechuceně jako Dean, ale zombie prostě neměli takový nadhled jako upíří.

Jakmile upíří pocítili moc sil kolem sebe, považovala většina z nich to, že jsou nemrtví, za zlepšení, nejen oproti tomu, že by byli mrtví, ale i oproti tomu,

že by byli živí. I když zombie rovněž dovedli používat síly, neměli onen vyšší smysl pro vesmír, pro mnoho paralelních světů, jež se mísily s tímto. A v zombie ne-sídlili démoni. Upíři používali těchto důvodů a typicky odporný puch zombie jako výmluvu pro to, aby na ně mohli shlížet spatra. Zombie měli přístup do upírských zařízení jedině jako sluhové, a ani to se nevidělo rádo, jak se Oliver přesvědčil v Podzemí. Obvykle se využívali v domácnostech nebo ve válce. Někteří zvláště mocní upíři shromáždili celé armády zombie nebo domácích sluhů a zahradníků a podobně. Zombie byli vynikající pomocníci, protože byli mysticky vázáni vůlí svého pána –

Moment. „Deane,“ začal Oliver, „kdo tě vzkřísil?“

„Co?“ Dean tázavě vzhlédl.

„Víš, kdo je tvůj pán?“

Dean na něj pouze zamrkal. „To chceš říct, že mě někdo takhle přivedl zpátky záměrně?“

„No, ano.“

Dean znovu pohlédl dolů na své ruce a temně se zasmál. „Nevím.“

Oliver pocítil záchvěv strachu. Byl si vcelku jistý tím, že za normálních okolností by se pán svému zombie sluhovi okamžitě představil. Nebyl by důvod nechávat nějakého zombie, aby se jen tak potuloval,

když se dal využít k práci. *Ledaže*, pomyslel si Oliver, *by pán nechtěl, aby zombie nebo kdokoliv jiný znal jeho totožnost*. Mohl by pán řídit zombie na dálku? Oliver to bude muset zjistit. Řídil Deana někdo právě teď? Oliver na něj ostražitě pohlédl. Nevypadalo to tak...

„Kdo,“ zamumlal Dean, „by to udělal?“

„No, nejspíš to bude některý z tvých příbuzných nebo tak.“ Oliver se snažil o optimistický tón. V nitru se tak necítil, ale dokud se mu nepodaří zjistit něco bližšího o vztahu mezi pánem a zombie, připadalo mu, že by měl Deanovi spíše pomoci se přizpůsobit než ho ještě více nervovat. „Chci říct, že možná čekají na tu správnou dobu, aby ti to mohli říct a tebe to moc nevykolejilo.“

„*Hmm*,“ zabručel Dean.

Oliver se rozhodl změnit téma. Dean mu připadal už tak dost nešťastný. Říct mu, že bude nejspíš něčí sluha, by mu zřejmě nepomohlo. „Můžu ti obstarat něco, čím si vyčistíš ruce,“ řekl místo toho. Většina toho, co měl Dean na ruku, nebyla ve skutečnosti špína, ale plíseň a bakteriální povlak. Upíři na to měli prostředky. A existovaly i krémy na zakrytí hnilyby kůže, i když nic dostatečně silného pro zombie, kteří jí trpěli daleko hůř.